

Căsnicia, etapă superioară în formarea spirituală a omului

VIAȚĂ CREȘTINĂ

Pastor EMIL MEȘTEREAGĂ
Biserica VESTEĂ BUNĂ, București

Când este abordat subiectul căsătoriei, unghiurile din care este privit și obiectivele urmărite sunt foarte variate. Este normal să fie așa, având în vedere multiplele aspecte ale vieții de căsnicie, dar nu este în regulă atunci când căsătoria este tratată doar din perspectiva împlinirii și a satisfacției umane, separat de planul lui Dumnezeu cu privire la om. Când nu este luat în calcul planul lui Dumnezeu în tratarea subiectului căsătoriei, preocuparea oamenilor este exprimată sub forma expresiilor: *Cum să-ți alegi bine partenerul de căsătorie? Cum să-ți întemeiezi o căsnicie fericită? Cum să previi crizele relaționale și conflictele maritale? etc.* Nu vreau să spun că aceste expresii sunt greșite, ci atrag atenția asupra faptului că așteptările oamenilor – de la Dumnezeu – limitate la aspectele împlinirii vieții lor de familie, din perspectiva fericirii umane și lumești, sunt înguste și reduționiste.

Din perspectiva biblică, Dumnezeu are în vedere mântuirea și regenerarea omului mai presus de orice altă binecuvântare, sau altfel spus, împlinirea omului în căsătorie are loc atunci când aceasta este circumscrisă planului lui Dumnezeu de salvare a sa.

Din nefericire, atunci când oamenii caută împlinire firească și lumească, separat de planul lui Dumnezeu de mântuire, nu o vor găsi nici pe aceasta. Cuvintele Mântuitorului „...căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15.5) se adevăresc și cu privire la căsătorie și sensul lor este mai mult decât să vă rugați Domnului pentru căsătorie; sau să întrebați pe Domnul cu cine să vă căsătoriți. Sensul acestei expresii a Domnului este: *Când mă alegeți pe Mine ca Salvatorul și Domnul vostru și când vă aliniați obiectivul vieților voastre planului Meu mântuitor, sunteți binecuvântați și roditori!*

În articolul meu caut să răspund întrebărilor *Ce rol are căsătoria în planul mântuitor al lui Dumnezeu? și Cum este influențată căsătoria de circumscrierea ei în acest plan divin?*

Căsătoria îl aduce pe om într-o relație favorabilă continuării formării sale spirituale

De la început Dumnezeu a pus pe om în relații favorabile formării și testării lui spirituale. Așezarea omului în Eden a avut în vedere manifestarea caracterului său în îngrijirea și stăpânirea grădinii „Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească” (Geneza 2.15) și în ascultarea de porunca Lui Dumnezeu „...dar din pomul cunoștinței binelui și a răului să nu mănânci...” (Geneza 2.17).

Ulterior, din pricina îndepărtării omului de la fața lui Dumnezeu, datorată căderii și păcatului, formarea spirituală a omului are loc în relația de familie, relație în care Dumnezeu a pus o structură de autoritate *Dumnezeu - părinți - copiii*. În această structură părinții sunt datori să cunoască voia lui Dumnezeu și să o transmită copiilor lor (Deut. 11.19; Proverbe 22.6), iar copiii sunt chemați să asculte de părinții lor (Efeseni 6.1).

Când în raportul acesta părinții învață pe copil voia Domnului, iar copilul ascultă de părinți, creșterea spirituală are loc conform așteptărilor lui Dumnezeu și a voinței Sale.

Dacă părinții nu învață pe copil voia Domnului, sau dacă copilul nu ascultă de părinți, când îl învață voia Domnului, creșterea spirituală nu are loc, iar copilul acela se va îndepărta de planul de mântuire al lui Dumnezeu pentru om.

Pentru că formarea spirituală a omului nu se încheie odată cu ajungerea la vârsta majoratului, ci continuă până la sfârșitul vieții sale, la căsătorie, omul trece la un nivel superior de creștere spirituală, care are loc într-o nouă structură și cu alte roluri. Din acest motiv, atunci când Dumnezeu vorbește pentru prima dată despre relația de căsătorie, face referire la schimbarea structurii de autoritate și a rolurilor: „De aceea va lăsa omul pe

„De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup”
(Geneza 2.24)

tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup.” (Geneza 2.24). Cu alte cuvinte, căsătoria îi scoate pe cei doi soți din structura de autoritate (Dumnezeu - părinții - copilul) și formează o structură nouă: *Hristos - bărbatul - femeia*, a noii familii care se întemeiază.

La această structură face referire apostolul Pavel când spune: „*Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este capul lui Hristos*” (1 Corinteni 11.3). Scopul acestei noi structuri de autoritate este crearea cadrului de continuare a formării spirituale a celor doi, în care rolul soțului este de a cunoaște voia lui Dumnezeu, în Hristos, pentru familia lui și de a o transmite soției (iar apoi copiilor săi), iar rolul soției este acela de a asculta de Hristos și de a se supune voii Sale, supunându-se soțului său. Maturizarea soților înseamnă creșterea în împlinirea rolurilor lor în această nouă structură de autoritate.

Acesta este motivul pentru care învățătura apostolului Pavel pentru soții credincioși este limitată la poruncile: „*Bărbaților iubiți-vă nevestele...*” (Efes. 5.25; Coloseni 3.19) și „*Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri...*” (Efes. 5.24; Coloseni 3.18). Aproape similară este și învățătura apostolului Petru: „*Bărbaților, purtați-vă și voi, la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab...*” (1 Petru 3.7) și „*Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; ...*” (1 Petru 3.1).

Privind cu luare aminte la relația dintre structura de autoritate a familiei creștine și poruncile apostolilor specifice soților nu se poate să nu realizăm că Dumnezeu are în vedere ca formarea spirituală a acestora să continue, după căsătorie, dobândind astfel caracterul lui Hristos.

Iar, dacă realizăm aceasta, înțelegem că în căsătorie, pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu, nu există alternativă, decât împlinindu-ne rolurile și ascultând poruncile specifice soților.

Pare atât de simplă și de evidentă

această învățătură biblică cu privire la căsătorie, dar este foarte frecvent respinsă (explicit sau implicit) de către soți, fără a lua în calcul faptul că ignorarea ei înseamnă refuzarea acceptării și împlinirii voii lui Dumnezeu. Iar, în timp ce respingerea învățăturii biblice are consecințe nefaste asupra căsniciilor creștine, ne zbatem zadarnic să căutăm soluții care să confere împlinire și binecuvântare familiilor noastre.

Pentru a înțelege mai bine cum sunt afectate căsătoriile de flagelul neascultării de Dumnezeu și refuzul împlinirii poruncilor Lui, vă voi prezenta câteva forme de rebeliune față de voia lui Dumnezeu în familie.

1. Părinții continuă să manifeste autoritate față de copiii căsătoriți. Există mii de justificări pentru care părinții se amestecă în căsnicia nou întemeiată: *vrem să-i ajutăm; vrem să îi scutim de experiențele noastre nefaste; noi știm mai bine; nu se descurcă singuri; sunt alte vremuri etc.* Sunt sigur că puteți adăuga fiecare la această listă, fie din proprie experiență, fie din cele cunoscute de la alții, dar vreau să spun apăsător că oricare ar fi justificarea, refuzul de a accepta voia Domnului pentru identitatea și autoritatea noii familii este un păcat. Consecința perseverenței în acest păcat va dăuna familiei tinere și va afecta procesul formării spirituale a soților.

2. Unul dintre soți, sau ambii, nu se pot desprinde de autoritatea părinților și se tem să-și manifeste responsabilitatea față de propria casă. Uneori, continuarea dependenței de părinți a soților pare o virtute sau o formă de respect față de aceștia. Din nefericire, cu cât mai mult în familia nou formată există imixtiuni de autoritate din partea părinților, cu atât este amânată conturarea identității spirituale a tineri familii și, implicit, este amânată formarea spirituală a acelor soți. Un bărbat căsătorit nu poate să se sustragă de la manifestarea autorității în propria familie, derivată din relația sa cu Hristos, înlocuind-o cu

autoritatea părinților. Până la urmă, oricât va mai dura perioada în care părinții lui vor trăi, vine timpul când viața acestora se va încheia și, inevitabil, soțul acela trebuie să-și asume rolul de cap al familiei, din perspectiva cunoașterii voii Lui Hristos pentru casa lui și conducerea familiei spre aceasta. Consecințele acestei amânări sau ale refuzului de manifestare a autorității lui Hristos vor apărea în familia aceea sub diverse forme de disfuncții sau crize relaționale grave.

3. Soțului îi place autoritatea în propria familie și dorește să o manifeste asupra soției sale, dar nu este preocupat de relația sa cu Hristos și de cunoașterea voii Sale pentru el și familia lui. Când se întâmplă aceasta, deciziile pe care le ia cu privire la familia sa sunt fără țintă, incoerente și uneori chiar contradictorii. Soția sa, care observă incertitudinile sale în manifestarea autorității, se simte nesigură și nu poate să continue să-i fie supusă, cu convingere. Reacția firească a soților aflați într-o astfel de situație este de autoritate despotică, din partea soțului și de rebeliune și nesupunere, din partea soției. De la acestea pot decurge multe alte probleme maritale, ca încercări de manipulare și șantaj și nu de puține ori, se ajunge la violență verbală și chiar violență fizică.

4. Soția încearcă să preia rolul de conducere a familiei, în dorința de a compensa lipsa autorității soțului. De obicei, soțiile aflate în această postură își justifică asumarea rolului soțului ca pe o nevoie de direcție, decizii și autoritate în casă, dar, din păcate, recurgerea la aceasta nu asigură înaintarea acelei familii și dezvoltarea spirituală a membrilor ei așa cum a intenționat Domnul pentru ei. Deseori este folosită experiența soției lui Nabal, Abigail, de către aceste soții cunosătoare a Bibliei, și socotesc că exemplul acela este soluția potrivită și pentru casa lor. Din păcate, folosirea Scripturilor în acest mod nu va duce la rezolvarea crizelor familiale de acest fel.

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

Până la urmă, ce a făcut Abigail a dus doar la salvarea ei și nu la dăinuirea casei ei. Este adevărat că ea a ajuns împărăteasă, dar casa ei s-a năruit odată cu moartea soțului ei, Nabal.

Lista problemelor maritale și a conștințelor acestora asupra calității familiei, datorate neacceptării planului și obiectivelor spirituale așezate de Dumnezeu în familie, poate continua. Întrebarea este ce e de făcut și care sunt soluțiile bune la aceste probleme. Iată câteva soluții care pot readuce o relație maritală la ceea ce dorește Dumnezeu pentru ea și, implicit, la îndepărtarea problemelor și a crizelor din familie.

1. Întărirea relației cu Hristos a soțului, prin inițierea unei devoțiuni familiale zilnice și a unui timp de rugăciune împreună a soților. Orice încercare de rezolvare a problemelor maritale, fără revenirea la învățătura

Cuvântului lui Dumnezeu și fără întărirea relației cu Hristos a soților se va dovedi zadarnică.

2. Încetarea imixtiunii autorității părinților în familia nou formată. Nu există nici o justificare de continuare a amestecului părinților în viața de cuplu a copiilor lor. Continuarea acesteia înseamnă neascultare de Dumnezeu și refuzul acceptării voii Sale pentru familie. Și mai gravă este situația în care părinții recurg la diferite tipuri de șantaj asupra copiilor: nu vă mai ajutăm cu nimic, dacă nu faceți ce spunem noi; nu ne cinștiți ca părinți, dacă nu faceți cum spunem noi etc.

3. Acceptarea realității că ambii soți sunt imperfecti și că în relația maritală continuă procesul formării lor spirituale. Când această realitate este acceptată de către soți, vor găsi puterea și răbdarea de a crește împreună și de a deveni plăcuți lui Dumnezeu din ce în ce mai mult .

4. Manifestarea necondiționată a respectului unul față de celălalt, din partea ambilor soți. Iubirea și respectul soțului pentru soția sa nu trebuie condiționate de nimic, precum supunerea și respectul soției pentru soțul ei sunt necondiționate. Când în relație se instalează lipsa de respect este imposibil să se poată ajunge la progres și rezolvare a problemelor maritale.

5. Dispoziția de a se schimba și de a crește spiritual, din partea ambilor soți. Dacă o criză maritală va fi abordată cu această atitudine, soții nu se vor întreba, mai întâi *Cum îl voi schimba pe celălalt?*, ci *Ce a scos în evidență criza această în propriul caracter și cum trebuie să mă schimb pentru a deveni plăcut lui Dumnezeu?* O astfel de atitudine va conduce la creșterea spirituală a soților și la găsirea soluțiilor de prevenire și de rezolvare a conflictelor și crizelor maritale.

